

Води се открита кибервойна за стотици милиони

Разузнавачът Горан Симеонов: Президентът Радев да застане начело на ново българско Възраждане

Epicentar.bg | 16 февр. 2017 | 14:00

Агентите за влияние вече са по телевизионните канали, широко използват електронните медии и средства, членуват в политически партии и участват даже в изпълнителната власт. Те съвсем открито и публично защитават тезите на своите покровители. Трябва да сме

Автор:

Таня Джоева

Горан Симеонов е роден през 1946 г. в София. Завършва английската гимназия и външна търговия във ВИИ „Карл Маркс“. От 70-те години работи във външното разузнаване (Първо главно управление на ДС). Близо 10 години е бил в чужбина. Ръководит е една от основните резидентури на българското разузнаване. Напуска ПГУ в началото на 90-те години. Председател на Асоциацията на разузнавачите от запаса. Интервюто му пред Епицентър.бг е в лично качество. Тук публикуваме втората част от разговора с г-н Симеонов.

- Господин Симеонов, в първата част на нашето интервю споменахте, че апетитите за българска земя валят от всички страни и че в период на несигурност най-уязвими са нестабилните общества. Наскоро американски сенатор заяви, че Македония е „провалил се проект“ и трябва да бъде „разпределена“ между съседите. В Румъния е неспокойно, Гърция е в икономически колапс, Сърбия е омаломощена от войните. Действително ли България е „остров на стабилност“ на Балканите и какви промени очаквате в нашия регион?

- Въпросът е изключително актуален. Категорично смятам, че в настоящия момент няма стабилни места на планетата, защото сме в процес на смяна на парадигмата на международните отношения. На мястото на еднополюсния, доминиран от САЩ световен ред, идва многополюсният свят на суверенните държави. Промените ще бъдат динамични, дълбоки и евентуално придружени с геополитически промени, за които се опипват и търсят ”свободни пространства” - особено в зоната на „имперските” интереси” на великите сили, за които говорихме. А Балканите несъмнено са такава зона и трябва да очакваме повишен интерес към проблемите в региона. А те са икономически –

най-бедните държави в Европа са именно тук. Проблемите са вътрешнополитически и социални, дестабилизирано е обществото в почти всички балкански държави и което е най-същественото - етническите и демографски проблеми присъстват във всяка от тях, с изключение, може би, на Албания. Опитът за етническо разчленяване на многонационална Югославия показва ясно, че резултатите създадоха повече проблеми, а етническите бомби продължават неумолимо да „цъкват”. Очевидно изградената най-голяма американска военна база в Косово не може да бъде ключът за рационално решение.

- Къде да го търсим, тогава?

- В този контекст съвсем „резонни” ми се струват идеите и предложенията за разрешаване на проблемите от страна на нашите англосаксонски партньори и техните колеги от ЕС. Нека ги подредим логично, като започнем с това, което споменахте:

- Американският конгресмен Дейна Рорабакър заяви от Тирана, че Македония е „провален проект” и сега са налице всички обстоятелства тя да бъде разделена между съседите, включително Косово и България.

- Бившият британски посланик в Сърбия Ивор Робъртс се обяви за размяна на територии между Сърбия и Косово, като единствен начин за постигането на траен мир и стабилни отношения между двете страни.

- Неотдавна бившият британски дипломат Тимоти Лес публично се обяви за създаването на етнически чисти държави на Балканите, включително и чрез промяна на границите.

Не се съмнявам, че веднага ще има опровержения, включително и официални, най-вече с мотива, че това са идеи на „бивши дипломати” творещи в условията на демокрация и плурализъм на мнения и т.н. Моят отговор би бил, че „бивши” английски дипломати се срещат изключително рядко.

- Думите ви не звучат никак оптимистично. България обаче членува в Европейския съюз и НАТО, което спира възраждането на амбиции от миналото.

- За вашите читатели може би ще бъде интересно да научат и за някои идеи на наши партньори от ЕС за бъдещето на българската държава. Един такъв отговор можем да получим от публикуван в столичен седмичник доклад на г-н Йоханес Хан, еврокомисар по регионалната политика, озаглавен "Bulgarien nach den Bulgaren", april 2013", в превод „България след българите” и изнесен на конференция в Брюксел. Текстът е меко казано прелюбопитен, тъй като е изпълнен с личните съждения на автора за българската народопсихология, и по – конкретно за психологията на „елита”, реализирал прехода, за мрачните перспективи пред българския народ и държава и т.н. За мен особено

важно бе твърдението, че „... до 40 години България ще изчезне, българите ще изчезнат като народ и този процес е необратим!“. На второ място бях поразен от факта, че най-голяма загриженост господин Хан проявява не за нас, като народ, а преди всичко за „територията на България, като територия на ЕС“, която европейските ни съюзници ще загубят. Само тези две съждения биха накарали всеки разумен български гражданин, опирайки се на фактологията за убийствения демографски срив и „загрижеността“ за нашата територия сам да си направи извода, че на България се гледа не като на национална суверенна държава, равноправен член, а като на „територия на Европейския съюз“!

- Цитираният доклад звучи скандално, но дали наистина съществува? Представителството на Европейската комисия в София излезе с коментар, че Йоханес Хан не е правил антибългарски изказвания. Докладът би могъл да е част от потока с фалшифицирани или манипулирани новини, които ни заливат отвсякъде.

- Бих искал да подчертая, че в доклада има факти, които ми дават основание да обосновавам необходимостта от ясна и категорична позиция в подкрепа на българската нация и държавност. Но има изводи и предложения, които чертаят изключително мрачно бъдеще за страната ни. Докладът и особено залегналите в него тези и постановки са наистина скандални и съвсем основателно възниква въпросът за неговата автентичност.

В тази връзка смятам, че тя може да бъде доказана или отхвърлена чрез лично опровержение от г-н Йоханес Хан, което той не е задължен да направи, най-малкото защото е бил еврокомисар в минал период (2010-2014 г). Другият начин е отношение да вземат специализираните български институции, ако се приеме, че има заплаха за националната сигурност. Разбира се, най-лесният начин е Софийското представителство на Еврокомисията да изиска и публикува на своята Уеб страница автентичния текст на доклада на г-н Хан, изнесен на конференцията „Проблеми на демографската политика в ЕС“, за да се успокои българското обществено мнение.

Но нека обобща какво се случва на Балканите: заявките за тяхното бъдещо преразпределение под формата на идеи и съвети, препоръки и конкретни предложения, ваят от всички страни. А защо да не ги сложим под общия знаменател „хибридна война?!“ Ще ни бъде хем по-лесно, хем по-аргументирано да се снишим, да треперим и да се молим да не се случи най-лошото!

- Вашият професионален поглед открива ли проявления на чуждите агентури в България? Не е тайна, че те са отдавна на наша територия. Как бихме могли да разпознаем агентите за чуждо влияние?

- При този напрегнат и „богат” дневен ред на международните отношения разузнавателните служби като елемент на външната политика, са впрегнати активно в реализацията на стратегическите интереси на своите държави. Така, както описахме състоянието на Балканите би трябвало да е ясно, че България се явява едва ли не център на шпионажа. Оперативната обстановка, съчетана с потенциалната мигрантска вълна в контраразузнавателен план, тепърва ще се усложнява.

Ако търсим промяна в самата разузнавателна дейност при новите условия, тя е преди всичко в способите и методите за работа с агентурата за влияние и най-вече - в нейното поведение. Агентите за влияние вече са по телевизионните канали, широко използват електронните медии и средства, членуват в политически партии и участват даже в изпълнителната власт. Те съвсем открито и публично защитават тезите на своите покровители. В по-общ план „хибридната война,” представляваща досега предимно низ от завоалирани активни мероприятия, все повече се превръща в открита кибервойна, водеща до остър конфронтационен сблъсък между основните световни играчи, включително и на територията на България. Стотици милиони долари ще се вложат в едно такова противопоставяне, защото освен политика, това е и много сериозен бизнес. И поне засега все още сме само в сферата на пропагандата и не стигаме до унищожителната „гореща война”.

Темата е широка, но ако позволите един професионален извод - без съмнение разузнавателната дейност ще продължи да се развива и в новите условия. Основният проблем обаче вече е не толкова в придобиването на информацията - тя присъства навсякъде. Въпросът е много повече свързан с ефективността на следващия етап, а именно с компетентния анализ и най-вече с професионалните решения на крайния потребител – Изпълнителната власт.

- Светът се променя и в тази нестабилна обстановка всяка държава започва да извежда своите национални приоритети. Готов ли е българският политически елит да очертае най-сетне основните линии на една Национална доктрина, която да ни преведе през бурята?

- Както винаги досега, българският политически и бизнес елит се е снишил, облегат на „западноевропейските ценности”, усвоил водещата мантра на неолиберализма за печалба на всяка цена и поне засега не се

виждат признаци за промяна, за засилена загриженост и отговорност за държавата и нейните граждани. Все по-голямата „липса на държава” осигурява една сериозна група от застаряващо, непроизвеждащо население и пълноводен, непресъхващ младежки поток през „Терминал 2”. Еднопосочно движение на хора и капитали на Запад. Съвсем естествено възниква тревожният въпрос – има ли изход и какъв да бъде евентуално пътят ни през идващите бурни години?

Ясно е, че не можем да оставим бъдещето на българската нация и държава само на оптимистичните предсказания на баба Ванга и Елена Севрюкова. Основният въпрос е кой би могъл да застане начело на едно, условно казано, „ново българско Възраждане” от което всички ние имаме вопиюща нужда.

- Кой според вас?

- Моето мнение е, че това трябва да бъде Президентската институция, като върховен символ на българската държавност и обединител на нацията съгласно Конституцията. В момента това е и институцията, ползваща се с най-голямо обществено доверие, а и президентът Румен Радев бе избран с респектиращо мнозинство от българския народ. Веднага искам да поясня, че неговият избор не бе партиен, тъй като нито една политическа партия не може да събере толкова гласове. Румен Радев бе избран с народния вот за промяна и против статуквото и ние тепърва ще очакваме от него реализацията на народните възжелания за неговата роля в бъдещето на България.

В тази връзка нека отбележим, че сегашната предизборна полемика и „възвишените” социални обещания на основните политически сили не вдъхват надежди. Всичко говори за повторение на статуквото. С една дума очакват ни поредните политически пазарлъци на основата на едно разделено и противопоставено българско общество. Ако перефразираме народния поет – „...от нийде народът надежда за промяна не види!”

Затова президентът, като обединител на нацията, би трябвало да поеме задължението за извършването на дългоочакваната промяна в досегашното статукво в държавата.

- Какво предлагате да предприеме държавният глава?

- Най-напред да събере научния (интелектуален) елит на нацията, който да изготви дългоочакваната Национална доктрина, в която да залегнат стратегическите приоритети на България за следващите 30-40 години. След приемане на Националната доктрина от Народното събрание да се премине към следващия етап, в който президентът, съвместно с изпълнителната власт, да изготвят и приемат конкретна Стратегия за национално спасение с кратък времеви хоризонт, която задължително да бъде кадрово и финансово обезпечена. В нея трябва да залегнат

основните, жизнено важни за оцеляването на нацията програми в сферата на здравеопазването, науката и образованието, социалната сфера, демографския проблем и т.н. Задачата трябва да бъде мобилизацията на целия ресурс на държавата за спасението на българския етнос, за да продължи той да бъде основен етнос на собствената си територия. Всички трябва да сме наясно, че този път действително на карта е поставено съществуването ни като народ.

Ще ми се да вярвам, че няма българин - било то интернационалист, глобалист или космополит - който с лекота би се отказал доброволно от българското, от България в сърцето си! Историческият момент е такъв, че всички ние решаваме бъдещото на нашата хилядолетна България. България с поне осем милиона българи.